KARİKATÜR

Dünya Karikatürleri

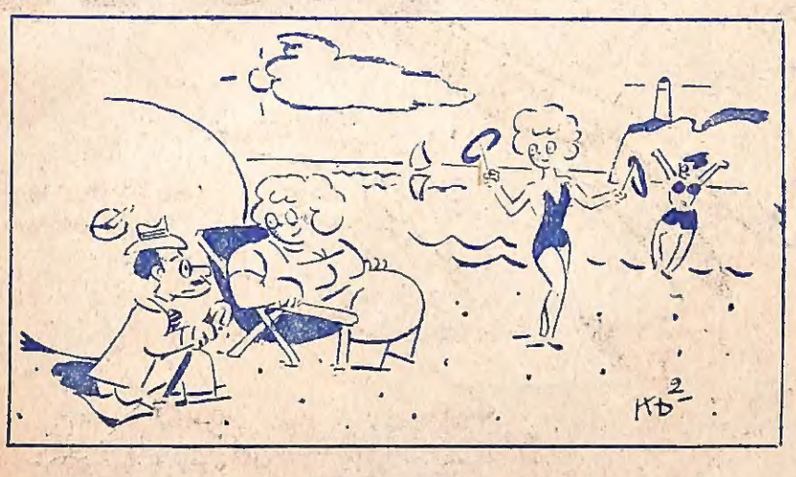

— Ne dersiniz, kızım büyüdükçe bana daha ziyade benziyor...
— Hiç sormayım, felâketin farkındayım!...

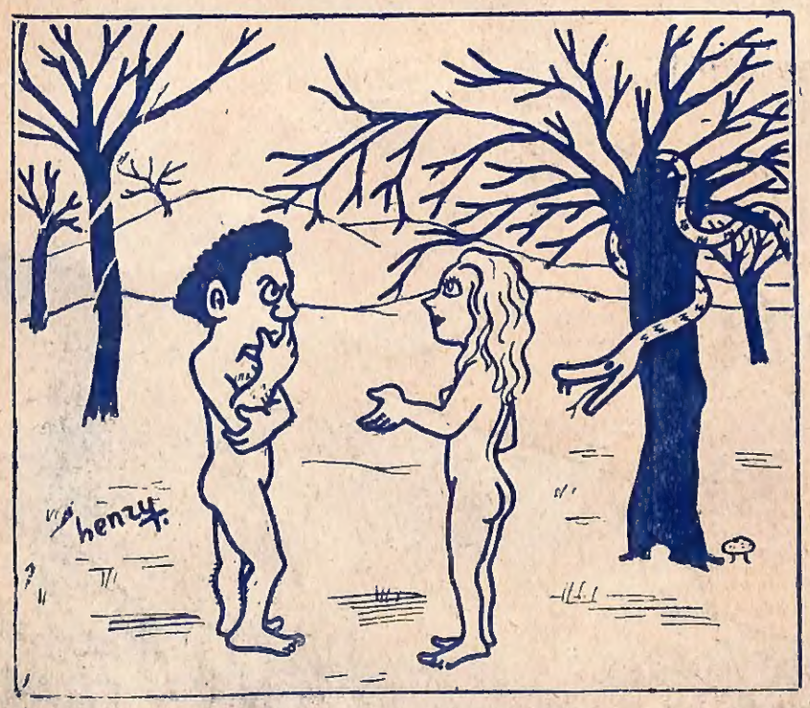

Havva annemiz — Sevkili Âdem şu cennetten hemen çıkmamıza imkân yok, baksana elmalar bir türlü olmadılar!..

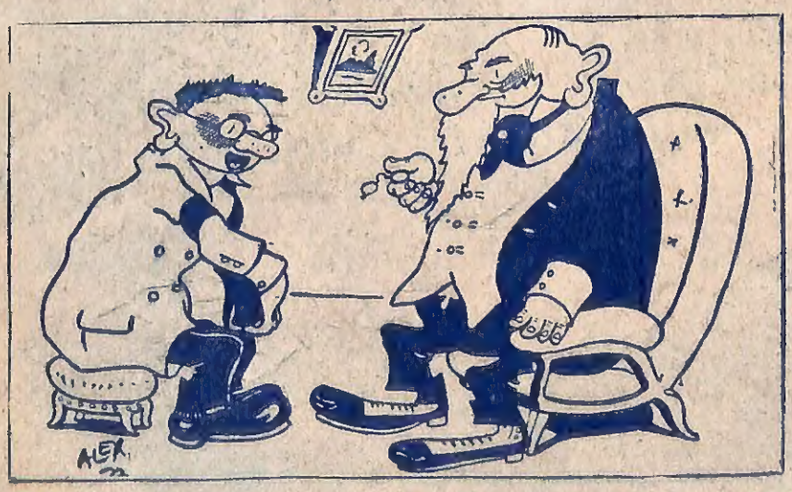

İhtiyar — Maalesef pederinizin cenaze merasiminde hazır bulunamadım..
Genç — Ne zararı var efendim, inşallah bir daha seferde teşrif edersiniz!..

Erkek — Oh sevgilim çok şükür yalnız kalabildik. Ne mesudum!..

Kadın — Sevgilim, haberin olsun benim drahomam 60.000 frank tutuyor.
Erkek — Deme, şu halde benim işime gelmez ama sana arkadaşlarım arasından bukadarına kanaat edecek birini bulabileceğimi umarım.

Karikatürün yaz sayısı hazırlanıyor

KARİKATÜR'ün yaz sayısı mizah edebiyatımızın bir şaheseri olacaktır.

Yaz sayımızın birçok sayfaları renkli yaz levhalarile süslü olacaktır.

Bu sayımızın fevkalâde nefis olması için sanatkâr ressamlarımız şimdiden hazırlanmaktadırlar.

No. 75 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 5 HAZİRAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

Merkezî Avrupada Siyasî Manevralar Başladı!..

KUYRUK HIRSIZI

Gazetelerin yazdıklarına göre İstanbulda bir kuyruk hırsızı türemiş.

Bilmem bu havadise niçin bukadar hayret ettik? Yalnız bizde değil, bütün dünyada kuyruk kapmak insanlığın en eski merak ve âdetlerinden biridir. Hattâ Türkçemizde «Yağlı kuyruk kapmak» diye bir de tâbir vardır.

Yağlı kuyruk meraklıları bildiğimiz zibidi kıyafetli, yarım pabuçlu, yırtık mintanlı, maymuncuklu hırsızlar değildir. Bunlar başka bir cins adamlardır ve ötekilerle aralarında büyük farklar vardır.

Evvelkiler, bir yere girmek için öteye beriye sinerek geceyi beklerler; biribirlerinin omuzuna basarak bahçe duvarlarından aşarlar; en yüksek cambazlara taş çıkaracak bir maharetle su borularına tırmanarak bina tepelerine çıkarlar, bacalardan, pencerelerden girerler, en usta demircilerin türlü türlü âletlerle günlerce uğraşarak bazan bir mahalleyi ayağa kaldıran gürültülerle meydana getirdikleri kilitleri en iptidaî demir parçalarile sessiz sedasız açarlar.

Pabuçlarını ellerine alıp bir evin döşeme tahtaları üzerinde dolaşmıya başladıkları vakit ağaç dalına konmuş serçeler kadar atik, tetik, hafif ve sessizdirler.

Bunlar, daima karanlıkta ve gölgede kalmayı seven, gösterişten hoşlanmıyan bir takım mütevazı sanatkârlardır.

İkincilere gelince; bunlar bilâkis gösterişi çok severler; herhangi bir alay veya kalabalığın daima önünde yürümekten hoşlanırlar; belâğat ve nutuk meraklısı olurlar, güzel giyinirler ve muhtelif kıyafetler arasında frakı, melon ve hattâ silindir şapkayı tercih ederler. Sesleri, karşılarındaki adamın şahsiyetine göre insan gırtlağına nasip olan perdelerin en yükseğinden en alçağına inmiye kabiliyetlidir.

Birincilerin pencerelerden ip merdiven, arka kapıdan maymuncukla girmelerine mukabil, bunlar daima cümle kapılarından kartvizitle, mektupla girerler; koridarlarda, antişambrlarda muvafık saat beklemekten hoşlanırlar.

* * *

Fakat bu hafta gazetelerin bahsettiği kuyruk hırsızı, bu tarif ettiğimiz sanatkârlarm ne birinci, ne de ikinci sınıfına mensuptur. O, sadece çöpçü arabası beygirlerinin kuyruklarına musallat bir meraklıdır.

Çöpçü arabası sabah vakti caddeyi tuttuğu, civarlarda henüz yataklarından kalkmamış olan tembelleri ölçülü tangırtılarile uyandıra uyandıra ilerlemiye başladığı zaman bu adamcağız da peşine takılıyor, sevgilinin dağınık saçlarından gelen koku ile büyülenmiş bir âşık gibi atın kuyruğunu takip ediyormuş.

Sonra araba caddeden inişli yokuşlu dar sokaklara saptığı, çöpçü dekolte sabah tuvaletile kapıya süprüntü tenekesi çıkaran kadın hizmetçiler, süt irisi al yanak evlâtlıklarla yarenliğe başladığı zaman, usulca arabaya yanaşarak el çabukluğile atın kuyruğunu kesiyormuş. Atın kuyruğu kadının saçı, yeni yetişme alameriken delikanlının favorisi ve Duglas'kâri bıyığı gibi sadece bir süs değildir; sıcak günlerde hayvancağızın iki yana sallanan bir yelpazesi ve süprüntü arabasının etrafını saran sinek bulutuna karşı bir müdafaa âletidir. Onun için, kuyruğunu kaybetmek, zavallı atlar için bir mal veya memuriyet kaybetmek derecesinde bir felâkettir.

* * *

Ticaret işlerinin cahili olduğum için at kuyruğunun neye yarıyacağını birdenbire kavrıyamadım; bunu evvelâ eski şemsiye sapı, düğme koleksiyonu merakı nevinden bir garip merak sandım. Sonra yeni mekteplerde eşya ve

— Ben, yemem içmem, giyinip kuşanmam ama, eğlencem için bütün varımı yoğumu veririm..

— Desene Festival yapıyorsun!...

tabiat tedrisatında kullanılan koleksiyonlar aklıma geldi.

Fakat sonradan öğrendim ki, at kılından balık oltası yapılırmış.

İnsan hakikaten akıl durdurucu bir mahlûktur. Denizdeki balığın yakalanmasına karadaki hayvanın kuyruğunu vasıta etmek hangi şeytanın aklına gelecek şeydir.

* * *

Atlar hiç şakaya gelmiyen hassas ve haşin hayvanlardır. Onlar sekiz adım ötelerinden geçen insandan bile kuşkulanırlar, araba ile duvar arasındaki aralığı aşmaktan başka niyeti olmıyan bazı zavallı insanları, iki kocaman zemberek gibi bir saniyede boşanan çiftelerile çamurun ortasına upuzun yatırırlar. Fakat anlaşılan yanına yanaşılmaz sert insan gibi atın da zayıf damarını biliyor ve farkına vardırmadan kuyruğunu kapmıya muvaffak oluyor.

Maamafih kuyruk hırsızının maharetine pek de şaşmamak lâzım gelir. Çünkü Şehir tiyatrosu artistlerinden bayan Feriha Tevfik Türkiye güzellik kıraliçesi seçildiği sene, Kadıköy vapurunda bir usta hırsız usulca yanına yanaşmış ve vapurdan çıkma kargaşalığı esnasında bugünkü plâtin saçlı kıraliçenin o vakitki koyu kumral buklelerinden birini - hiç farkına vardırmadan - kesip almıştı.

* * *

Kuyruk hırsızı bana Umumî harp esnasında türemiş bir başka kuyruk hırsızını hatırlattı. Hatırlarda olduğu üzere o vakit yarım kilo şeker, bir okka et, bir ufak servet demekti.

Evinde bir teneke zeytinyağı yahut yarım torba pirinci olan insan, gece baskınına uğramak tehlikesine maruz bulunur ve malını yatak odasında saklardı. O zaman bazı kimseler bahçelerinde bir iki koyun beslemeyi âdet etmişlerdi.

Diri koyunu bahçeden kaçırmak, köyde kız kaçırmaktan daha güç bir şey olduğu için bahsettiğim kuyruk hırsızı duvardan atlar, hayvanların canına ilişmeden, belindeki ince uzun kasap bıçağile hayvanların kuyruklarını keser ve kaçardı.

Erenköyünde bir evde misafir olduğum bir gün böyle bir garip sünnet ameliyesine uğramış üç zavallı koyunun bahçede arkalarından zırıl zırıl kan akarak biribiri ardısıra bahçede çark çevirdiklerini hâlâ hatırlarım.

KARİKATÜR

Dört tane imiş!

Salamon eve her akşam sekizde gelirdi. O gün dükkânda hastalandı, dörtte geldi. Karısının yatağında yatan aziz dostu Moiz ne yapacağını şaşırdı. Fakat Ester soğukkanlılığını muhafaza etti, yavaş sesle:

— Kımıldama, dedi, şimdi uyur.

Salamon tir tir titriyordu, hemen soyundu yatağa girdi. Biraz sonra telâşla bağırdı:

— Ester, yatakta altı tane ayak var.

— Saçmalama, hastasın sana öyle gelmiştir.

Arası biraz geçti. Salamon tekrar inledi:

— Ester, vallâhi altı ayak var.

— Sus diyorum, uyu artık.

Fakat salamon uyuyabilir mi? Biraz daha sabrettikten sonra yataktan fırladı yere indi. Yorganı açtı, ve ayakları saydı.

— Bir, iki, üç, dört. Hakkın varmış karıcığım, hastayım da bana kâbus geliyor olmalı.

Tekrar yatağa yattı ve büyük bir gönül rahatlığile uykuya daldı.

Bakkal Bodos — Gayri gollarım guvetlendi, bu ay alacahları tez tahsil edecem!...

SONU GELMİYEN İKİ MUHAREBE:

İspanyada: Madride girmek için uğraşanlar!...

Eminönünde: Tramvaya girmek için uğraşanlar...

Cennet ve Cehennem

Ben neyleyim cennetin hurma ağaçlarını;
Bana verin Adanın çamlı yamaçlarını!..
Zararı yok, ölünce cehenneme gideyim;
Dünyada zevk edeyim!..

★

Gözüm toktur cennetin sırçadan sarayına,
Dünyada bir ev düşsün bu fakirin payına!..
İsterse cehenneme beni yapsınlar direk,
Sağken eğlence gerek!..

★

Varsın cennette aksın yüzlerce billûr ırmak,
Siz bana Taşdelenden su getirin bir bardak!..
Ne çıkar vermezlerse gökte kudret helvası;
Yeter lüfer tavası!...

★

Varsın cennet kuşları: «Güneş yakmasın» diye,
Bana kanat germesin... Bulurum bir şemsiye!..
Sırtım lâyık değildir cennetteki kaftana,
Bu esvap yeter bana!...

★

Benim neyime gerek cennetteki huriler,
Bugün plâjda varken mayo giymiş periler?..
Ben orada bir yudum kevser şarabı içmem,
Rakımızdan vazgeçmem!..

★

Öyle sanıyorum ki: Yeryüzündedir cennet,
Sıhhatli, mesut yaşa.. etme kimseye minnet!..
Eğer cehennem varsa, giderim öldüğüm gün,
Eş, dost orada bütün!..

Necdet Rüştü

Niçin sordunuz?

Kadıncağız güzeldi ama aptaldı. Her aptal gibi bir takım şeyler bildiğini sanıyordu ve edebiyata merak sarmıştı.

Bir gün bir mecliste Nâzım Hikmetle karşılaştılar. Bir müddet konuştuktan sonra Nâzım Hikmet'e sordu:

— Nedim hakkında fikriniz nedir üstat?

Nâzım gözünü kırpmadan cevap verdi:

— Evlenmek için sordunuzsa, hiç durmayın, kılıbığın biridir.

— Vallahi, sarhoş değilim karıcığım; seni gördüm de mestoldum!...

Senin gibi...

Salamon tatlı tatlı anlatıyordu:

— Dün gece yolda giderken ayağıma birdenbire bir şey ilişti. İğilip aldım. Kocaman bir cüzdan. Etrafıma bakındım, in yok, cin yok, Bir fenerin dibine gittim. İçindeki parayı saydım, tamam sekiz yüz lira vardı. Hemen götürüp polis karakoluna teslim ettim. Sen olsan ne yapardın,

Moiz hiç düşünmeden cevap verdi:

— Senin gibi yapardım, yalancı herif!

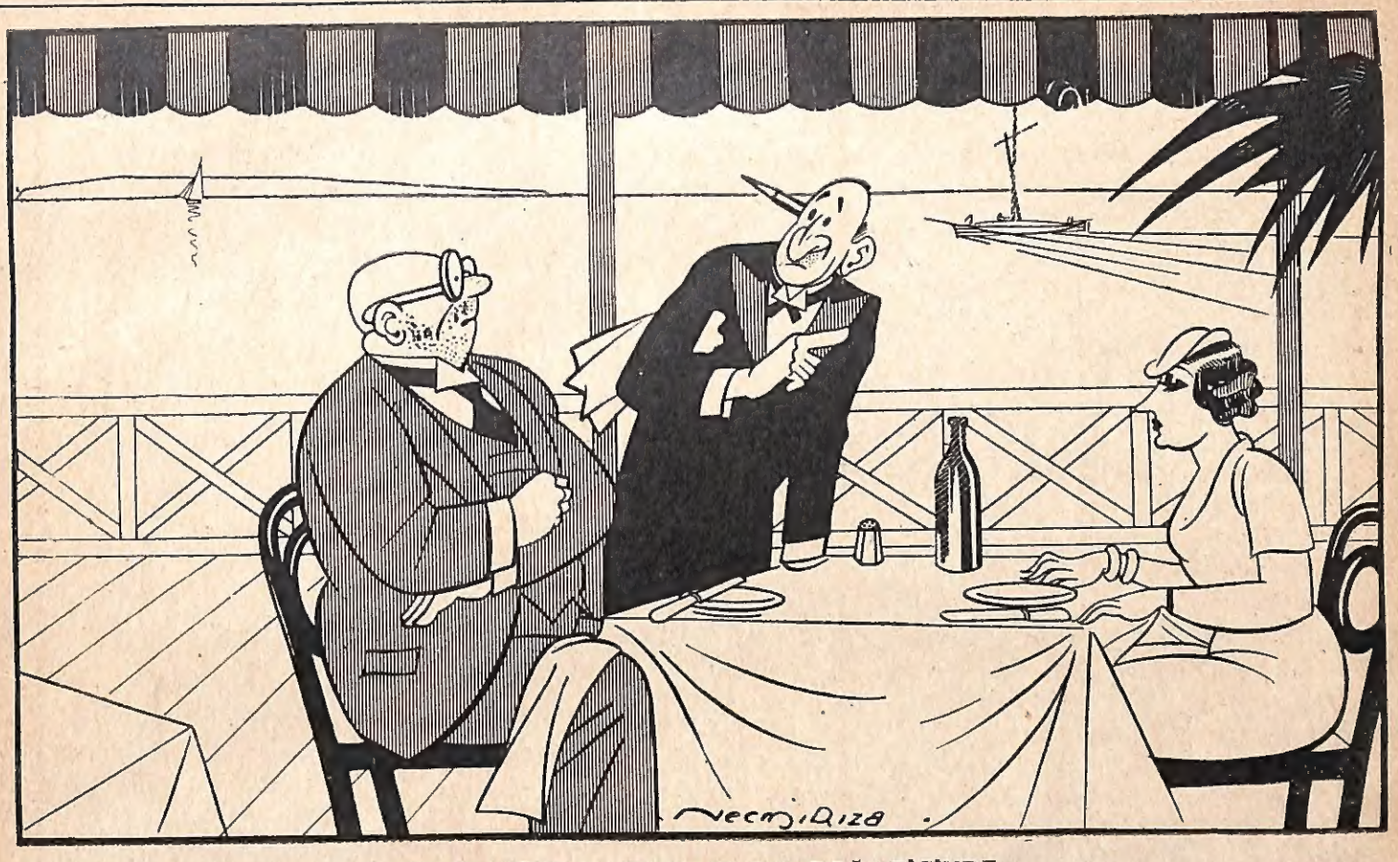

TAZE BALIĞIN VATANI OLAN BOĞAZİÇİNDE:

Müşteri — Balıklardan ne var?.
Garson — En birinci Fransız marka kutu sardalyası var pasam!...

Haftanın Anketi:

Bir Yaz Gezintisi

Köprünün üstünde karşılaştık. Elimi sıktı. Yanım sıra yürürken içimi çekerek söze giriştim:

— Şu Boğaza bak, şu denizin maviliğine doyum olur mu? Böyle güzel bir yaz akşamında Boğazın sakin, tenha bir köşesinde göğsünü püfür püfür rüzgâra açmak ne saadet!

Ahbabım lâfı bu biçimde yanık yanık uzatacağımı anlamış olacak, meydan vermedi.

— Hey gidi insan oğlu hey, dedi, bilmediği birçok şeylere karşı ya nefret, ya sevgi besler.

— Ne demek istiyorsun, diye cevap verdim, şimdi Boğazı bana mı öğreteceksin. Ben ki doğma büyüme İstanbulluyum.

— Olabilir ama iki gözüm, bu yakınlarda hiç Boğaza gittin mi?

— Nerde o mazhariyet, nerede o şans. Sabahtan akşama kadar idarehanede çile dolduruyorum.

— Yaniya bahtiyarsın.

— Alay etme yahu!

— Alay mı? Bir küçük hikâye dinler misin?

— Elbette dinlerim.

— Geçen akşam bir ahbaba rasladım. İşini erken bitirmiş, şöyle bir açık hava tenezzühü yapmak istiyormuş. Yere batsın, tesadüf bu ya, ben de ayni vaziyette idim. Hemen anlaştık. Kol kola girdik. Vapur iskelesine gelince tarifelere baktık. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Vapura daha epey varmış. Arkadaşım:

— Haydi, dedi, şurdan bir tramvaya binelim Taksime çıkalım. Oradan otobüse atlarız. Giderken otobüs, dağ, kır havası, gelirken vapur, deniz gezintisi, mükemmel olur.

Kabul ettim. Taksimde otobüsün kalkmasına 20 dakika varmış. Tam yirmi dakika o rahat (!) sıralarda oturduk. Sonra çok şükür yola çıkmak nasip oldu. Minderlerin yayları, kamyonetin makasları, yolların - asfalta gidinciye kadar - çarpık çurpuk kaldırımları elele verdiler. Bizde ne kafa, ne beyin, ne keyif bıraktılar. Lâkin gülü seven dikenine katlanır, Asfalta çıkıp manzara enfesleştikçe açıldık.

— Otuz kuruşa bu seyahat, hem ucuz, hem güzel doğrusu, Demiye başladık. Yenimahallede otobüsten indik. Bir yokuş çıktık. Boğazın en güzel yerinde bir kır kahvesinde, rahatsız, berbat demir iskemlelere yerleştik. Önümüzdeki Nuh zamanından kalma tahta masaya dirseklerimizi dayadık, rengin, kokunun, havanın ve suyun en nefis minyatürünü seyre daldık. Aradan on beş, yirmi dakika ancak geçmişti ki Kavaklardan doğru Şirketin pat pat vapurlarından biri göründü. Arkadaşla göz göze geldik. O,

— Hem geç gider, hem de tahammül edilmez! Ben deniz sefasından vazgeçtim. Yine otobüsle dönelim, dedi. Vapuru görüp kabul etmemenin imkânı mı var? O emsalsiz Boğazda bu hapishane gemisi gibi birer karış pencereli tekneye hangi akıllı kurulur?

Saat yediye doğru Boğaz daha güzelleşti. Renkler gökten suya, sudan karşı kayalara, ağaçlıklara vurarak derinleşiyor, gölgeler uzanıyor, hava içe bir şurup gibi doluyordu. Kalktık. Denizi takip eden dağ yolundan bir müddet yürüdük. Sonra döndük. Yenimahallede otobüs durağına gelince etrafta hiç bir hazırlık görmedik. Fakat otobüs kıtlığı yok ya, işte tam on, on iki araba alesta duruyor. Telâşlanmadık. Çok yorgun görünen otobüs memuruna yaklaşıp sorduk:

— Yukarıya otobüs var mı?

— Şimdi gitti.

— Arkadan hangi araba yolcu?

— Arkadan gidecek araba tam se-

kizde kalkar.

Ben bunu duyunca:

— Ne diyorsun?

Diye haykırmışım.

— Ne diyeceğimi anlamadın mı? sekizde kalkar diyorum.

— Aman, biz şimdi ne yapacağız?

— Demin kalkan otobüs bazan Sarıyerde su almak için durur, koşun belki yetişirsiniz.

Bunu duyunca ayakları açtık, âdeta koşmıya başladık. Ancak sekizde kalcak olan otobüsü beklemiye imkân yoktu. Hatunla evde maazallah kan gövdeyi götürür tam bir ay dünya başıma zindan kesilirdi. Arkadaşımda, böyle bir tehlikeden korkusu olmamakla beraber bana uydu. Ter içinde Sarıyere geldik. Sorduk, sual ettik:

— Vah, vah! Şimdi hareket etti, dediler, köşeyi şimdi döndü. Maamafih bazan Büyükderede yolcu bekler. Hele oraya kadar bir zahmet edin.

Büyükdereyi de soluk soluğa tuttuk. Otobüsü koydunsa bul. Yolcu alıp hareket etmiş. Arkadaşım vaziyetimi görünce merhamet etti:

— Merak etme, belki İstanbula giden boş bir taksiye raslarız. Şoför vatandaş bizi ucuzca götürüverir, dedi. Bekledik. Ben vapura çoktan razı idim ama ufukta insanı şair yapacak kadar mükemmel olan ruyalı bir mehtaptan başka ne bir duman, ne de bir tekne görünüyordu.

Saat sekize kadar beyhude yere otobomil gözledik. Sonra tesadüften ümidi kesip tekrar otobüse bel bağladık. Sekizi on, sekizi yirmi oldu, ne fenerleri görünüyor ne horultusu ile kornası işitiliyor. Ben artık ne yapacağımı, evdekilere ne yalan atacağımı kestiremez bir hale geldim. Tam sekiz buçukta otobüs göründü. O ana kadar etrafta kimsecikler yokken, birdenbire, yedi, sekiz yolcu daha peyda olmaz mı? Artık hatır gönül sayacak zamanda değiliz. Önümüzde duran otobüse ahaliyi yararak yaklaştım. Ayağımı basamağa değdirmemle haşin biletçinin pençesini göğsümde hissetmem bir oldu. Adam direk direk haykırıyordu:

— Dur yahu, nereye? Kör müsün, araba ağzına kadar dolu. Arkadan başkası gelecek, patlamadın ya, sabret, bekle.

Tam sekizde Yenimahalleden kalkıp sekiz buçukta Büyükdereye vâsıl olabilen mübarek otobüsün arkasından köşeyi dönünciye kadar bakakaldık.

Sonra evdeki kavgayı uzatıp senelerce sürecek müzmin bir hale getirmemek için ilk rasladığımız otomobile atladık. Saat dokuzu yirmide evin kapısına dayandığımız zaman taksi tam üç yüz altmış iki kuruş yazmış bulunuyordu.

Bu acıklı hikâyeyi bir soluktan anlatan ahbabım macerayı şöyle bitirdi.

— Boğazda bir akşam gezintisi neye mal oldu biliyor musun. Beş lira ile bir haftalık aile kavgasına ve hatunun gönlünü almak için ertesi gün on yedi lira saydığım mevsimlik kostüm kumaşına.

Sen de bu hale bir kere düşseydin şimdi karşımda:

— Ah, Boğaz, vah Boğaz!

Diye saçmalamazdın. Boğaz suracıkta ama, o otobüsle bu vapurlar ortada iken gitmiye cesaret edecek kabadayının alnını karışlarım.

Kulak misafiri

Kız — Sen bana neden hep ruhum diyorsun?..
Erkek — Bir gün uçup gideceğini biliyorum da ondan!...

Merak etme..

Meşhur muharrirlerimizden birinin başına bir gençlik hastalığı gelmişti. Hemen doktoruna koştu. Doktoru:

— Azizim, dedi, bu iş benim ihtisasım dahilinde değil. Gel seni bizim arkadaşlardan birine götüreyim.

Tramvaya atladılar, Beyoğluna çıktılar. Bir sokağa saptılar. Doktorun muayenehanesinin kapısını çaldılar. Kapı hemen açıldı. İçerden iki delikanlı çıktı. Onlar da tedavi için gelmişlerdi. Kapıda meşhur muharriri görünce, biri yüksek sesle:

— A, baksana, dedi, üstat da tedaviye gelmiş.

Meşhur muharrir bunu duyar duymaz toplandı. Kendisile beraber oralara kadar gelmek nezaketinde bulunan doktorun omuzuna vurarak âdeta haykırdı:

— Merak etme azizim, bu doktor ahbabımdır ve çok ustadır, seni bir iki ayda pirü pak eder.

KENDİLERİNİ NASIL GÖRÜYORLAR? [3]

İlk defa âmir olan sayın bay!...

Su düşmanı

(A. C.) yıkanmaktan hoşlanmaz. Kendisinin kırk hamammdan sonra bir daha hamama gitmediği hakkında bir rivayet de vardır.

Bu huyunu garip bulanlara şöyle bir sual sorar:

— Siz evinizde çamaşır yıkattığınız zaman evinizde nekadar eşya varsa tenekeye sokturur musunuz?

Muhatabı bu sualdeki mânayı anlayamıyarak şöyle bir cevap verir:

— Tabiî hepsini değil... Hangileri kirli ise onları.

(A. C.) bir münakaşada muarızını su götürmez bir cevapla susturanlara mahsus bir gurur ve neşe ile cevap verir:

— Ben de işte öyle yapıyorum... Vücudümün neresi kirlenirse orasını yıkıyorum... Fakat bütün bir vücudü, kuyuda karpuz soğutur gibi, tamamile suya daldırmayı mânasız ve gülünç bulurum.

(A. C.) nin bu kış sık sık sağ ayağı ağrıdı. Doktorlar buna romatizma dediler ve mutlaka Yalova kaplıcalarına gitmesine lüzum gördüler.

Geçen gün köprüde kendisine tesadüf ettim. Elinde bir bavul ile Yalovadan geliyordu. Ayağını nasıl tedavi ettiğini şöyle anlattı:

— Doğrusu bu tedavi biraz zahmetli oldu. Banyoyu doldurtuyor, kenarına bir sandalye atarak oturuyor, sağ ayağımı suya sokuyorum. Banyoların kenarları yüksekçe olduğu için çok sıkıntı çektim.

KIRINTILARI

Huy, nasırlaşmış itiyattır.

*

Söylemekle yapmak arasında, işitmekle inanmak kadar fark var.

*

Felâket bir şeye yarar, uğramıyanlar, uğrıyanlara nasihat vermek hakkını onunla kazanırlar.

*

İyi ve kuvvetli söz söyliyen hatip, dinliyenlerin idrakine sığacak lâfları söyliyen adamdır.

*

Dostluk büyük palavralarla yürümez. Sükûtu ve mahviyeti sever.

*

Aptallık nerde olursa olsun kendisini göstermek için ön safa geçer, zekâ ise daha iyi görmek için geriden bakmayı tercih eder.

*

Bazı adamlarda ahlâk bir parça halinde bulunur ki, ondan kendisine bir kat elbise yaptırmak imkânına asla malik olamaz.

*

Cevap vermemek de bir cevaptır.

*

Başkalarını affetdemiyen kimse, kendisinin bir gün mutlaka geçmiye mecbur kalacağı bir köprüyü yıkmış olur. Çünkü herkesin affolunmıya ihtiyacı vardır.

*

Dostluğu kimseye çabucak verme, ve dostun varsa hiç bir zaman çabuk darılma.

*

Görünmez kaza «geliyorum» demez «çoktan geldim» der.

*

Sabır acıdır ama meyvası tatlıdır. Halbuki hasis sabrın daima acısını yer, meyvası veresesine nasip olur.

*

Akıllı bir adam şaka yapar, aptal bu şakayı tekrar eder ki, aptalların soğuklukları buradan gelir.

Filozof

Plâjda Kebaplar:

Erkek — Yavrum biraz da sağa dön, bu tarafın fazlaca yandı...

Kız — Nereden anladın?

Erkek — Nereden anladını var mı, ahçıbaşıyım!...

Pek yakında çıkacak olan renkli Yaz sayımız bir şaheser olacaktır

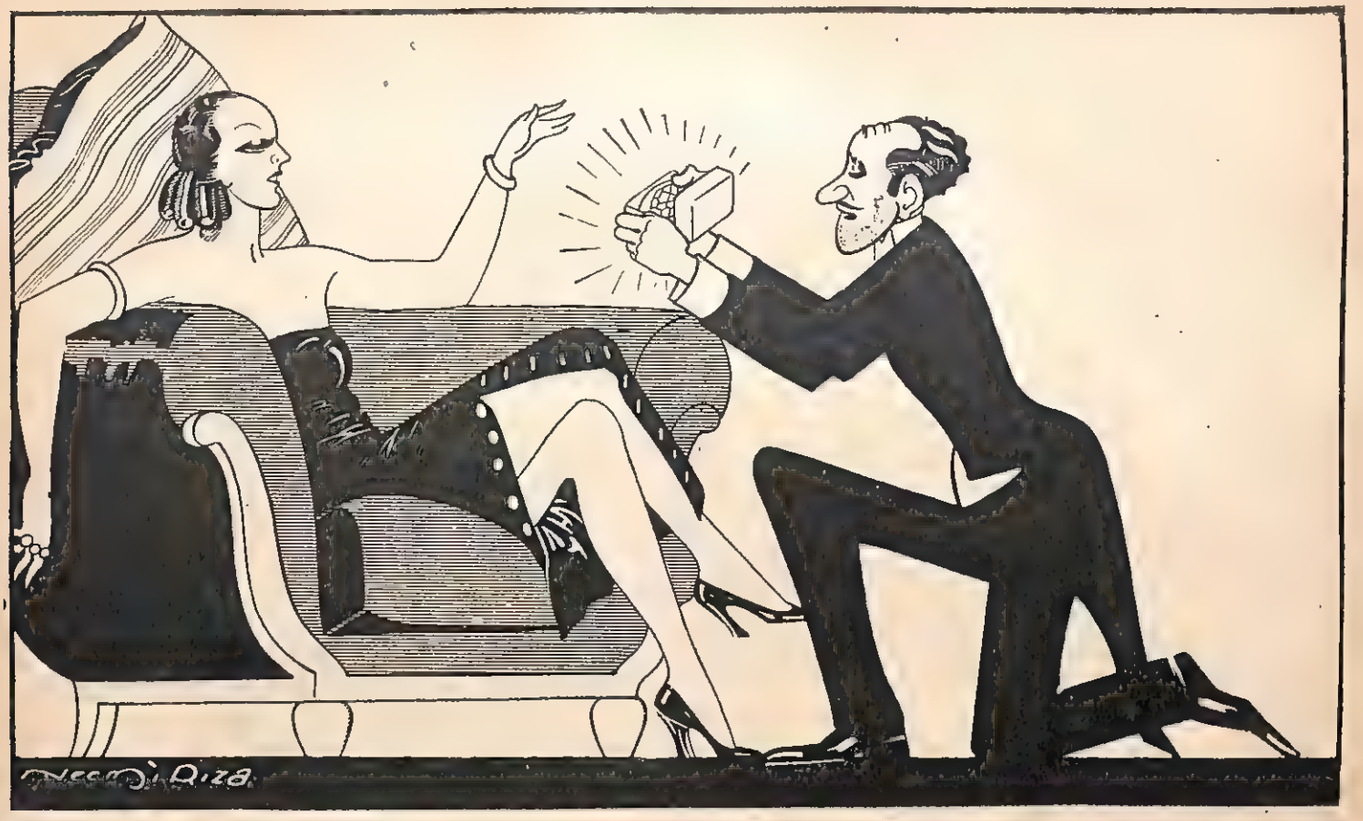

— **Benim için masrafa girdiğinizi düşündükçe üzüleceğim..**
— **Aman sevgilim bırak da o ciheti kuyumcu düşünsün!...**

Hikâye

ESKİ KURT

Celâl:

— Ben, dedi, halis bir insan sarrafıyım. Bilhassa kadın meselelerinde beni atlatmanın imkânı yoktur. Kimin kiminle alâkası var. Şu önümüzden yürüyen kadının tabiatı nasıldır. Hangi çiftler sevişirler, hangi zevce kocasını aldatmıya hazırlanıyor? Hep bana sormalı. Hem öyle uzun boylu tetkike de lüzum görmem. Bir bakışta meseleyi kökünden keşfederim.

Sıtkı cevap verdi:

— Olabilir ama herkese göre değil. Sen ancak görünen köylere kılavuzluk edebilirsin. Zamane âşıklarının ipliğini pazara çıkarırsın. Meselâ bizim gibi eski kurtlara senin marifetlerin sökmez.

— Söker üstadım.

— Sökmez Celâl, alimallah kulağının dibinde top patlatırım da haberin olmaz. Hele kadın meselesinde... Şen.. bana külâh giydireceksin ha? Geç yavrum.

— Denemesi bedava Sıtkı!

— Haydi haydi fazla ileri gitme sen insan sarrafısın öyle mi? Sarraflık ettiğin aptallara insan demiye utanmıyor musun? Âlemde kabadayı isen benimle aşık at. Yanıma bir kadın alayım da aramızdaki münasebeti keşfet.

— Ederim.
— Edemezsin!
— Şu halde.
— Bahsa girelim.
— Hay hay.
— Yüz lirasına.
— Kabul.

* * *

Sıtkı bey hayatını kadın maceralarile geçirmiş zengin fakat yaşlı bir adamdı. Halbuki Celâl mektebini yeni bitirmiş, avukatlığa başlıyalı henüz bir sene olmamıştı. Daha bekârdı, evlenmiye de niyeti yoktu. Yaz, kış Adada babasından kalma kocaman köşkte ihtiyar bir hizmetçi kadınla oturuyor, haftada birkaç gece ahbaplarile bir arada eğlenmek için İstanbulda kalıyordu.

* * *

Bahsa girdiklerinin üçüncü günü cumartesine raslamıştı. Celâl yazıhanede otururken telefon çaldı;

— Allo, ben Celâl.
— Ben de Sıtkı.
— Vay Sıtkı hayrola.
— İyilik sağlık Celâlciğim. Bu gece Adada mısın?
— Ne olacak?
— Bizim Adanada bir birader yok mu, hani pamuk tüccarı. İşte onun kerimesi berayı ziyaret İstanbula geldi. Gezdirip, dolaştırmak lâzım. Adanın methini işitmiş, «ille de gidelim amca» diye tutturdu. Alıp sana getireyim, dedim.

Celâl ahizeye doğru kocaman bir kahkaha savurduktan sonra:

— Seni eski kurt seni, dedi, kime yutturuyorsun. Ben bahse girdiğimizi henüz unutmadım. Sana bunu hatırlatışım da bukadar basit bir plânla hareket etmeni bir izzeti nefis meselesi saydığımdan geliyor.

— Nekadar budalasın, sana kardeşimin kızı diyorum. Daha dünkü çocuk. Elimde büyüdü birader.

— Pekâlâ, buyurun.

* * *

Celâl misafirlerini kapıdan karşıladı. Sıtkı bey yeğeni ile arkadaşını tanıştırdı:

— Belma, sana sık sık bahsettiğim aziz arkadaşlardan avukat Celâl'i takdim ederim. Celâl, küçük hanım bizim büyük biraderin kızıdır.

— Müşerref oldum efendim.

— Bendenize racî hamfendi.

Sofra son derece mükellefti. Bahçede denize karşı kurulmuştu. Celâl misafirlerine keman çaldı. Belma şarkı söyledi. Gece yarısına kadar içtiler. Mehtap çıkınca sandala bindiler. Deniz dümdüzdü.

Belma ikide birde Sıtkı beye:

— Amcacığım, diyordu, iyi ki geldik. Şahane bir gece geçiriyoruz.

— Öyle kızım.

Eve döndükleri zaman, Celâl misafirlerine eski Yunan konyağından ikram etti. Belma üst katta yalnız yatacaktı. Sıtkı ile Celâl de orta katta.

Herkes yerli yerine çekildikten, evin içinde sesler kesildikten sonra Celâl yavaş yavaş sofaya çıktı. Sıtkının yattığı odanın kapısını yaklaştı. Horultularını dinledi. Merdiveni çıktı, Belmanın oda kapısını açtı.

Genç kadın bir fısıltı ile sordu:

— Uyudu mu Celâl.

— Horul horul şekerim. O ilâçlı konyağı file içirsem yıkılırdı.

— Öyle ise gel çabuk.. canım sıkılıyor. Hem peşin söyliyeyim, yüz lirayı isterim.

— Sana feda olsun.

* * *

Öğle yemeği yine büyük bir ciddiyet içinde geçti. Sıtkı Belmaya:

— Kızım.

Dedi. Belma ona:

— Amcacığım diye cevap verdi:

Yemekten sonra araba ile tura çıktılar. Akşama kadar eğlendiler. Misafirler beş vapurile döneceklerdi. Celâl de onlarla beraber İstanbula indi.

* * *

Köprüde Sıtkı Belmayı bir otomobile bindirdi:

— Doğru eve git yavrum, diye sıkı sıkı tembih etti, yengen bekler ben de biraz sonra gelirim.

Genç kadın uzaklaşınca, Sıtkı damdan düşer gibi sordu:

— Bizim Belmayı nasıl buldun?

— Enfes bir parça, tebrik ederim.

— Ne demek istiyorsun?

— Eski kurt değil mi idin sen. Bukadarcık lâf adama yeter de artar bile.

— Haydi.. şimdi de icat üstüne icat çıkarma. Bahsi kaybettin.

— Deme Sıtkı.

— Ha... Ha... Ha... Ben sana, sade görünen köylere kılavuzluk edersin, dünkü çocukların ipliğini pazara çıkarırsın. Bizim gibi eski kurtlarla aşık atılmaz demedim mi?

— Vay, sen şimdi bahsi kaybettiğimi ciddiye mi alıyorsun?

— Ne saf çocuksun be Celâl!

— Demek ciddî söylüyorsun ha! Demek dün akşamki komedya da bahsimize dahil.

— Ha şunu bileydin.

— Bildim öyle ise Sıtkıcığım. İstersen bildiklerimi bir, bir söyliyeyim. Belma hanım, sizin tam sekiz aydır metresiniz bulunuyor. Kendilerini Maçkada kuş kafesi gibi bir apartımanda saklıyorsunuz.

— ....

— Evet desene canım kardeşim, hakikati tasdik etsene. Haftada iki gece Belma hanıma misafirsin. Senin refikayı Ankaraya gidiyorum diye atlatıyorsun. Hattâ dün gece de muhakkak Ankarada idin.

— .....

— Sükût ikrardan gelir değil mi? Ben dün senin neşeni kaçırmamak için sesimi çıkarmadım. Rollerinizi ikiniz de çok mükemmel oynadınız.

* * *

Sıtkı bey hemen oracıkta yüz lirayı saydı. Bir daha zamane gençlerile iddiaya girmemiye ahdetti. Fakat para kaybettiği, yenildiği için değil, her şeyi bilen Celâlin evinde, Belma gibi ele avuca sığmaz bir kadını bütün bir gece, bir katta yapayalnız yatırmak ahmaklığını gösterdiği için.

Sıtkı bey gibi eski bir kurttan, bukadarcık bir feraset, iş işten geçtikten sonra dahi elbette beklenirdi. Fakat o, tahminlerden daha da ileriye gitti. Vak'adan tam bir hafta sonra sevgili Belmasının odasında şöyle bir mektup buldu:

«Canımın içi,

Biliyorum ki halt ettim. Fakat neylersin.... Sıtkının Donkişot'luğu karşısında en aptal adam bile sinirlerine hâkim olamazdı. Hakkın var. Parayı on liraya indirip her zaman sevgili yeğenini Adaya getirmesi şartile pekâlâ ebedî bir bahsa tutuşur ve mütemadiyen kaybederdim. Bende o uyku ilâcı, Sıtkıda o aptallık varken Ada bizim cennetimiz olurdu. İşte şimdi yine korkular geçirerek, kaçamaklar yapmıya mecburuz. Parşembe gecesi mankafayı erken sav, geliyorum. Seni bol bol öperim.

Celâl»

İspinoz

— Bu sıra sıra ağaçları neden dikmişler?..

— Otomobil sahipleri yanlış yola sapmasınlar diye!...

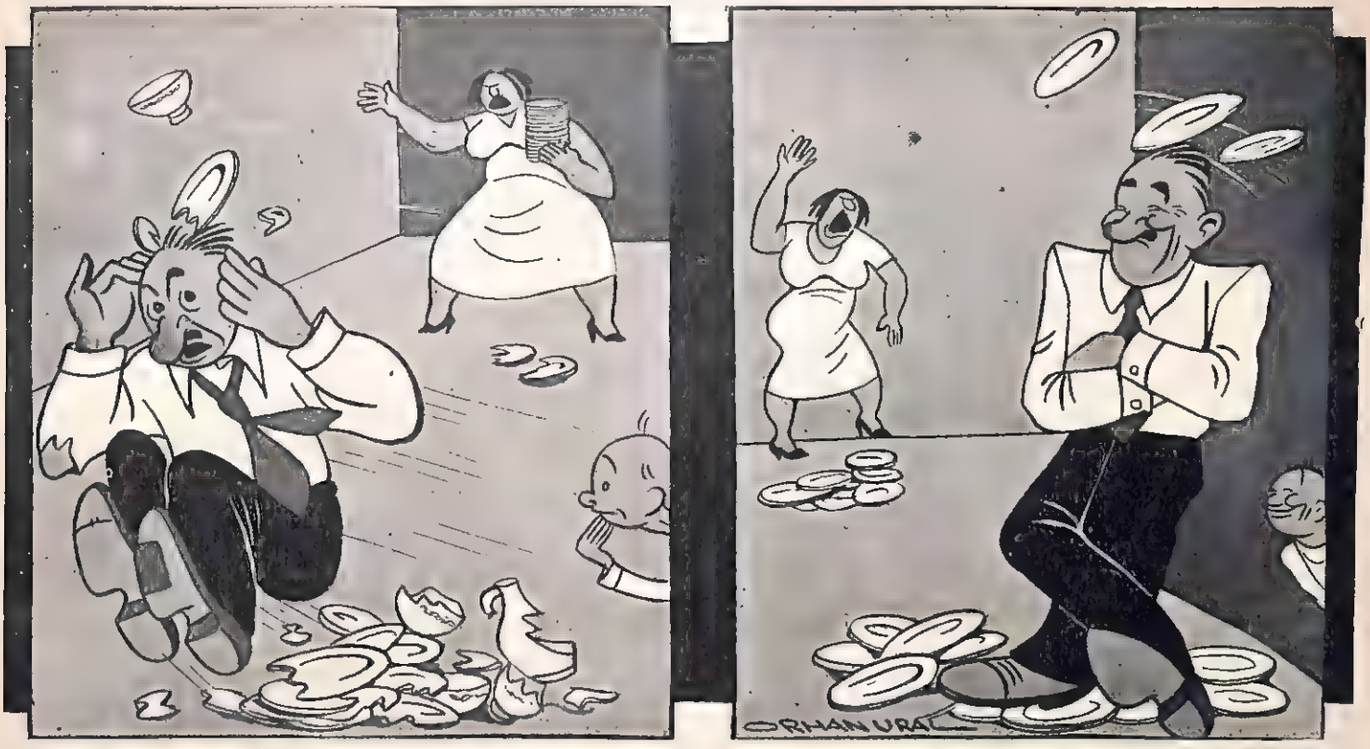

Avrupada kâğıttan tabak, çanak, kâse yapılıyor!...
İCATTAN EVVEL BÖYLE İDİ..

— Gazetelerden —
ŞİMDİ DE BÖYLE OLACAK!..

Kadın — Herif bu ne hal, yüzün, gözün simsiyah olmuş, yoksa sen de plâjlara gidip güneş banyoları mı yaptın?..
Erkek — Yok yahu, akşam üstü köprüden geçtim!...

Yüz suyu!...

Arkadaşlardan (K..) iyilik etmeyi çok seven bir insandır. Parasız kalan, iş arıyan herkes ona koşar. O da bunlara yardım için büyük adamlara mektupla, telefonla yalvarır. Hattâ çok kere işini gücünü bırakarak kendilerini dairelerinde ziyarete gider, yorulur ve kesesinden araba, tramvay parası verir.

(K...) hatırı sayılan bir insandır. Nüfuzlu kimseler onun ricalarının bir kısmını yaparlar; fakat birçoğunu da çaresiz atlatırlar.

Geçen gün açıkta kalmış bir genç memura iş istemek için telefonda birine yalvarmış ve aksi bir red cevabı almıştı.

Muhavere esnasında yanında idim. Kızdım:

— Hiç haysiyetini korumuyorsun, dedim, olmıyacak kimselere yüz suyu döküyorsun...

O içini çekerek cevap verdi:

— Yahu yüz suyu ile ne değirmen taşı döndürülür, ne elektrik türbini işletilir. Onu böyle işlerde kullanırsın... Olur gider...

Kulaktan... ...kulağa

BİR TANE DAHA

Yıkanmaktan hiç hoşlanmıyan biri için bir vak'a naklediyorlar:

Bu adamı bir gün bir arkadaşı zorla hamama götürmüş, ve fazla olarak da kendisine bir azizlik ederek yün yeleğini çalmış.

Altı ay sonra su düşmanı arkadaşına mukabil bir hamam ziyafeti teklif etmiş. Maksadı arkadaşından intikamını almakmış.

Akşam üstü hamam dönüşünde su düşmanının karısı sormuş:

— Nasıl.. sen de arkadaşının gömleğini çaldın mı?

O cevap vermiş:

— Yok canım... Hacet kalmadı... Biçarenin haksız yere günahına girmişim.

— Nasıl... Gömleği çalan o değil mi imiş?

— Gömlek çalınmamış ki... Hamamda soyununca yelek meydana çıktı... Meğer onu dalgınlıkla fanilânın altına giymişim.

ÖLEN HANGİSİ?..

Geçen senelerde Ankara caddesinde çıkan resimli mecmuaların sayısı bir aralık otuzu geçmiş, sonra bunlar satışsızlıktan birer birer batmışlardı. Mecmuaların fevkalâde çoğaldığı günlerden birinde idi. Ankara caddesinden bir cenaze alayı geçiriliyordu. İdarehanelerin pencereleri açılmış, birçok başlar merak ve hüzün ifade eden bir mâna ile dışarıya uzanmıştı.

Yine birçok kimselerin pencereden pencereye «Kim ölmüş acaba?» diye sordukları işitiliyordu.

Kaldırım kenarından alayı seyredenlerden biri:

— Bunlar ölenin kim olduğunu niçin bukadar merak ediyorlar? dedi.

Dükkânının önüne çıkmış bir kitapçı:

— Bunlar mecmua sahipleridir, dedi, «ölen adam sakın bizim abonenin sahibi olmasın» diye merak ediyorlar.

ALTMIŞINDAN SONRA

(T. M.) meşhur bir doktorumuzdur. Hayatı çalışmakla geçtiği için altmış yaşına kadar evlenmiye vakit bulamamıştır.

Geçenlerde bir baloda yirmi iki yaşlarında bir genç kıza tesadüf etti, beğendi ve meslekdaşlarından birini bu kızı ailesinden istemiye memur etti.

(T. M.) in şöhreti kadar da parası ve bir büyük apartımanı vardır. Ahlâk itibarile de gayet iyi tanınmıştır. Buna rağmen, arkadaşı fena bir haberle geldi:

— Talebiniz, kızın babasını pek mütehassos etti. Fakat vermiyor.

Doktor hayret etti:

— Ne oluyoruz? dedi. Ben fena adam mıyım?

— Bilâkis...

— İyi bir şöhretim mi yok.

— Siz değil memleketimizde, Avrupada bile tanınmış bir üstatsınız...

— Param mı yok?

— Zenginliğinizi herkes biliyor.

Doktor kızdı:

— Şu halde bu herif ne istiyor?

Meslekdaş içini çekerek cevap verdi:

— Torun istiyor efendim...

NASİHATE BAKIN

Yolda karşılaştılar. Uzun uzadıya konuştuktan sonra gri pardesülü arkdaş, siyah kostümlüsüne:

— Sana bir nasihat vereceğim.

Dedi.

— Hayhay.

— Yatak odanın perdelerini kapatmayı unutma.

— Ne münasebet?

— Canım, ne münasebeti var mı? Her akşam saat onda karını öpüyormuşsun. Komşular da bir güzel seyrediyorlarmış. Böyle söylediler bana.

— Ne münasebet birader, ben her akşam saat yediden on ikiye kadar kulüpteyim.

Seni enayi bulmuşlar da alay etmişler galiba.

KANUN VE KİMYA

Bir Kayserili yağ tüccarını geçenlerde mahkemeye verdiler. Suçu halis tereyağı diye sattığı yağa muzır maddeler karıştırmaktı.

Kayserli hâkime sordu:

— Velinimetimi tanırım... Sen de beni tanırsın... Yıllardanberi dükkânımdan alış veriş edersin... Benim yağım katışık olaydı benimle alış veriş eder mi idin?

Hâkim cevap verdi:

— Ben yağdan ne anlarım?

Kayserili boynunu büktü:

— Öyledir de a velinimetim... Ne diye benim yağa katışık diyon?..

— Ben demiyorum... Kimyaker diyor...

— O kimyaker dediğin de kim imiş?

— Kim olacak... Yağın halis mi, katışık mı olduğunu anlıyan mütahassıs... Yağın kötü olduğunu o biliyor... Kötü yağ satmanın kanuna muğayir bir sahtekârlık olduğunu da ben biliyorum.

Kayserili tekrar boynunu bükerek yalvardı:

— Sen kanun bilirsin, yağdan anlamazsın... Kimyaker dediğin adam kimyadan anlar ganun bilmez... Siz okuyup yazmış adamlar birimizin bildiğini ötekiniz bilmezse benim gibi okuması, yazması olmıyan cahil adam hem kimyayi, hem ganunu nirden bilecek!.

MAZERETİ VAR

Bir sinemanın kapısında karşılaştılar. Omuzu pamuk dolu delikanlı, Duğlas bıyıklı arkadaşına sordu:

— Neden Şehir tiyatrosuna gitmiyorsunuz da buraya geliyorsunuz.

— Mazeretim var.

— Ne mazereti.

— Uyurken horlarım, yanımda uyuyanları rahatsız etmekten korkuyorum.

Papağan

AŞK ÇETESİ..

NEŞELİ İNSANLARA MAHSUS AŞK ROMANI

Yazan: Kemal Tahir

— 5 —

Ben pazara gider gitmez, fertiği çekoor. Buyrun. Aman mışıl mışıl uyoor ise rahatsız olmasın. Müjde vereceğe benzoorsun. Sakın hıp deyi söylemeyin, usuletle anlatın.

— Ben işimi bilirim madam.

Keramet lâfı daha fazla uzatmadı. Yukarıya pertav ettiği ayak sesinden belli. İşte bir obüs güllesi gibi odanın ortasına düştü. Ve:

— Zafer Zekiciğim, diye haykırdı, hâlâ leş gibi ne yatıyorsun? Fırla, giyin, kazandık, yuttular.

Madamın, şüphe, ümit ve hayret dolu bakışları önünde kollarını kabartarak geçip sokağa çıkınca Keramet anlatmıya başladı:

Sen bilmezsin! Bizim büyük pederden bir sandık kitap kalmıştır. Dün akşam eve gidince sandığı açtım. Muhammediyenin kalın cildini çakı ile ayırdım, arasına plânı yerleştirdim. Yemekten sonra pederle teyze hanım karşılıklı çene yarıştırıyorlarken, büyük bir gürültü ile sandığı ortaya sürükledim. Kendi kendime söylenir gibi yüksek sesle:

— Şu kitapları bir elden geçirelim, dedim, bakalım içinde işime yarıyacak bir şey çıkar mı?

Babamın sevinçten ağzı kulaklarına vardı. Teyzeme fısıldadı:

— Hey gidi dini islâm hey! Durur durur da müslüman zadenin kalbine nasıl damlarsın.

Gözleri yaşaran teyzem bana:

— Kerametçiğim, diye yalvardı, şöyle derin kitaplardan birini çıkar da birkaç sayfacık olsun oku. İçimiz açılsın, evimize melâikeler girsin.nedir o, resimli resimli gâvur kitapları öyle...

Hiç istifimi bozmadan:

— Olur teyzeciğim!

Dedim. Kitapları bir müddet karıştırdım. Neden sonra muhammediyeyi ele aldım. Evirdim, çevirdim. Birdenbire kabındaki yarığı görmüş oldum. Çektim ayırdım. Evvelâ ikisi birden:

— Ne yapıyorsun bre habis?

Diye bağırdılar. Fakat plân ortaya çıkınca gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Ben hayretten hayrete düşen bir adam gibi:

— Allah Allah bu da nesi?

Dedim.

Peder gecelik entarisine sarınarak toparlandı. Şam işi takkesini ensesine yıktı. Gözlüklerine davrandı. Teyzemin nefes darlığı tuttu. Plânı yaydım önlerine.

— Babacığım, diye başladım, gürültünün, telâşın âlemi yok. Bu büyük babamın son zamanlarında bahsettiği definelerin plânı olmasın sakın?

Hakikaten bizim büyük baba son deminde bunadığı için sık sık definelerden, haramilerin bir ceviz ağacı dibine gömdüğü sarı sarı, çil çil altınlardan bahsederdi.

İhtiyarlar bunun için sözüme hemen inandılar. Fakat ben ne olur ne olmaz diye plânın nereye ait olduğunu bir türlü keşfedememiş gibi davrandım. Onlara seni tavsiye ettim. Dedim ki:

— Benim bir mühendis arkadaşım var. Genç falan ama mimar Sinanı cebinden çıkarır. Hele arazi işlerinde misli, menendi yoktur. Şu kâğıda bir baksın. Alimallah Çini maçini gösterse dahi şıp diye keşfeder. Yarın ola hayrola. Oğlanı kulağından tutar apar topar getiririm.

Teyzem itiraz edecek:

— Hiç el adamına definemizin plânı gösterilir mi?

Diyecek oldu. Lâfını ağzına tıkadım:

— Öyle bildiğin kırkkuyruklardan değil. Sapına kadar insan, tepeden tırnağa kadar erkek çocuk. Ağzında bakla ıslanır cinsi. Ser verip sır vermiyen çeşidi. O cihetten kefilim. Meraklanmayın!

Zeki Çizer, Kerameti dikkatle dinliyordu. Pederle teyzeyi iyi tanıdığından, lâf aramızda açıkgözlükten daha çok dolandırıcılığı andıran bu meseleye bu suretle karıştırıldığı için ürkmüyor:

— İyi etmedin! Ben burnumu hiç sokmamalı idim.

Demiyordu. Öyle ya, mükemmel elbiseyi kazanmak kolay mı? O da karınca kaderince çalışacak.

Keramet devam ediyor:

— Şimdi eve girince sen plânı dikkatle, ciddiyetle tetkik edersin! Ağaçlara ağaç, dereye dere, şoseye şose, dersin. Sonra bir aralık durakla, tekrar tetkikata giriş. Bu plânın yarısı kopmuştur de kes. Öte tarafının hakkından ben gelirim.

Eve girdikleri zaman pederle teyzeyi plânın baş ucunda buldular. İkisinde de bet beniz kül gibi idi. Elleri titriyordu. Pederin şehlâ bakışları, büsbütün kaymış, teyzenin nefes darlığı dört, beş derece azmıştı.

Zekiye:

— Şöyle buyur evlât! Diye yer göstermelerile plânı burnuna dayamaları bir oldu.

Ressam, plânı bir süzdü, bir daha süzdü. Aydınlığa tutup baktı. Her çizgiyi ayrı ayrı tetkik etti.

— Plân, dedi, bir arazi plânı. Şurası ağaçlık, şurası şose olacak. Birisi de muhakkak deredir.

Biraz daha dikkate geldi.

Karşısındakilerde ses seda yok. Gözlerini büyük mühendisin ağzına dikmişler, susuyorlar. Son sözü bekliyorlar. Zeki arayı soğutmadı. Sesine esrarengiz bir ahenk vererek:

— Fakat, dedi, bu plân yarım. Tam yarısı noksan.

Peder:

— Eyvah!

Diye haykırdı. Teyze inledi:

— Kim kopardı ise eli kırılsın, kahrolsun!

Keramet durur mu? Hemen yerinden sıçradı, sandığa koştu. Muhammediyeyi çıkardı, parça parça etti. Fakat pederle teyze kendilerinden o kadar geçmişlerdi ki, bu günahı kebairin farkına varamadılar. Sadece:

— Bulamadın mı? Yarısı yok mu?

Diye inlediler. Keramet bitkin cevap verdi:

— Yok, Allah belâsını versin.

Odayı bıçakla kesilmez, düdükle

yırtılmaz bir sükût kapladı. Çeneler kilitlenmişti. Bir gecelik ümit;

— Pırrr!

Demiş cenneti âlâyı boylamıştı.

Fakat bugün Kerametin zekâveti ayakta değil mi?

— Durun yahu! Telâşa mahal var mı? Bakalım plân nerenin plânı?

Diye cesaret verdi. Plânı önüne çekti:

— Şu dere idi değil mi Zeki kardeş? Şu ağaçlık mı? Bu bükülmüş çizgi de şose öyle mi? Baba! Bak, bak baksana babacığım. Bu plân bizim çiftlik olmasın. Hani senin yarı hisseni yok pahasına sattığın İzmirdeki çiftlik. Şu bizim amcanın satın aldığı çiftlik canım!

Peder davrandı:

— Ver bakayım, ver şunu Keramet ver!

Dedi, plâna gömüldü. Ağaçlığı, dereyi, şoseyi zihnen hesapladığı, yerlerini tayine çalıştığı belli. İşte neden sonra dile geliyor.

— Evet! Muhakkak! Haklısın benim ferasetli evlâdım. Bu tas tamam, kuş uçmaz çiftliğinin plânı.

Titriyen bir parmak plânın üzerinde gezinmiye başladı:

— İşte kırık dere. İşte çeşme şosesi. Şose olduğu besbelli, dereden geçiyor. Dereyi katediyor. Şu ağaçlıklar çiftliğin arkasındaki dutluk olacak. Öyle ya işte dutluk? Berisi de tütün tarlalarile bağlar. İyi bildin Keramet, bu bizim kuş uçmaz çiftliğin plânı.

Keramet arayı soğutmadı:

— Vay! vay! vay şimdi iş anlaşıldı, dedi, tevekkeli bizim amca telgraf direği meraklısı değildir.

— O merak amcana telgraf müdürlüğünden kaldı.

— Artık bunu bana siz güç yuttuursunuz. Hey baba, gözünü aç. Saflığın, bönlüğün âlemi yok. Bileklerimi keserim ki plânın yarısı amcamdadır. Defineye yalnız konmak için çiftliği senden satın aldı. Bu direk merakını da rahat rahat aramak için icat etti.

Peder coştu:

— Vay rezil birader var! Vay alçak herif vay. Vay utanmaz, arlanmaz vay. Hakkımızı yiyecekti ha!

Teyzenin tık nefesi bir ıslık gibi çınladı. Doğdu doğalı su yüzü görmemiş saçları büsbütün dikildi.

— Ya buldu ise?

Diye inledi.

Bu söz üzerine kendisine sıra geldiğini anlıyan Zeki atıldı:

— Dünyada bulamaz zira plân yarım.

Keramet tasdik etti:

Kız — Evlenmek için iptida ev lâzım diyor...
Ana — Bizim zamanımızda evlenmek için iptida kadın lâzımdı!...

— Evet, plân yarım olduğundan bir şey bulamadığı, avcunu yaladığı meydanda.

İhtiyarlar çaresiz inandılar.

— Doğru!

— Doğru, haklısınız. Bulamamıştır namussuz.

— Muhakkak bulamamıştır.

— Onda o feraset ne gezer.

* * *

Zeki nezaketle müsaade dileyip kapıdan çıkınca aile meclisi başbaşa verdi. Birinci maddede amcaya hiç bir şey sezdirmemeyi kararlaştırdılar. Zaten huylu, deli herifin biri idi. İşi muhakkak alt üst ederdi. Hattâ:

— Mülk benim değil mi? Paraları şıkır şıkır sayıp hissei şayıayı satın almadım mı? Tapuda muamelesini yaptırıp senedi cebime indireli hanidir. Tahtı tasarrufumda bulunan çiftlikteki defineden size ne?

Demiyeceği, yonga koklatmıyacağı ne malûm. Binaenaleyh mesele çok ince hesaplarla, çok büyük bir zekâvetle idare edilmezse bir çuval incir berbat olabilirdi.

Pederle teyze dün akşamdanberi Kerametin zekâsına hayran olmuşlar, parmak ısırmışlardı.

— Aman Keramet, dediler, şunun çaresini bul, buluştur. Ne edelim?

Şairimiz fırsatı kaçırmadı. Lâflarını endazeye vura vura, ihtiyarları ürkütmemiye çalışarak dökülüp saçıldı:

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER: Sünnet düğünü!..

Çoktan bitmiş

Sadri Ertem'i akşam yemeğine davet ettiler. Yemekten sonra ev sahibi;

— Üstat, şimdi size hiç tanınmamış, şöhretten nefret eden bir meçhul dâhî takdim edeceğim. Şerefinize keman çalacak.

— Aman bayım, minnettar kalacağım.

— Ne münasebet efendim, ne münasebet.

Meçhul dâhî takdim edildi, biraz nazlandıktan sonra kemana sarıldı.

Aman yarabbi, o ne berbat sesler, o ne bozuk akort, o ne falsolu ahenkti.

Sadri ancak yarım saat tahammül edebildi. Sonra ev sahibine yaklaşarak:

— Üstadın dehasına diyecek yok ama, diye fısıldadı. Nasıl oluyor da akordun bozuk, sesin falsolu olduğunu farkedemiyor?

— Ha, pardon, takdim ederken unuttum, sağırdır.

— O halde rica ederim, çaldığı parçanın çoktan bittiğini işaretle anlatalım.

Bayan — Bu azametin ne, bu sene çiroz pahalı diye mi?!.

Hepimiz burdayız

Salamon çok zengindi. Fakat düşmanları servetini dalavere ile kazandığını söylüyorlardı. Âhır ömründe rahat etmek için bin çeşit hesaplardan sonra Modada bir küçük köşk satın aldı.

Köşke taşındıktan sonra nekadar akrabası varsa davet etti. Bu suretle toplanan Salamon ailesi, akşam yemeğini denize karşı yemek için gazinoya gittiler. Güle, oynıya otururlarken karısı Rebekaya birdenbire bir hal oldu. Rengi attı, Salamona fısıldadı:

— Salamon!

— Ne var?

— Ben bir halt ettim.

— inanırım.

— Dinle. senin bana hediye ettiğin nişan halkasını çekmecede unuttum. Hem de kilitlemeden.

Salamon bir an düşündü, sonra cevap verdi:

— Korkma Rebeka, kimse aşırmaz, görmüyor musun hepimiz buradayız!

Model

AYLIK MODA MECMUASI

Bayanların merakla bekledikleri bu güzel moda mecmuasının ikinci sayısı da çıktı. Bu sayıda fevkalâde nefis yaz tuvaletleri, sokak ve ev kıyafetleri bulunmaktadır. Fiatı 15 kuruştur. Bayilerimizden isteyiniz.

RAMİZ

Karikatür Albümü

Kıymetli karikatüristimiz Ramiz, yirmi senedenberi yaptığı en güzel ve en canlı karikatürlerinden bir kısmını seçerek bu nefis albümü vücude getirmiştir. Ramiz'in karikatür albümünü herkes kütüphanesinde bulunduracaktır. Bütün bayilerden Ramiz'in Karikatür albümünü isteyiniz. Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliğine halel gelmeksizin vücutu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan. Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No. lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Dr. HAFIZ CEMAL

LOKMAN HEKİM

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar stanbulda, Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398. Kışlık telefon: 21044

Zonguldak

MEKTEPLİLER PAZARI

Mustafa Zeki Erman

Yedigün ve bütün neşriyatımızı Zonguldak okuyucularımız Zeki Erman'ın Mektepliler Pazarından tedarik edebilirler. Fotoğraf levazımının da en ucuz satıldığı yer burasıdır.

Yürekler Acısı

ŞAİR NECDET RÜŞTÜ'nün, bundan önce müjdelediğimiz, bu kıymetli kitabı çıkmıştır. En taştan kalbleri bile sızlatacak kadar içten ve hüzünlü olan **YÜREKLER ACISI**, yılın şaheseridir. Alıp okumakta acele ediniz.

İngiltere Kralı *S.M. Jorj VI*

Taç giyme albümü

Bugün çıktı

●●

Mayısın 12 inci günü dünyada misli görülmemiş derecede büyük ve mutantan bir merasimle taç giyen İngiltere kralı S. M. Jorj VI nin taç giyme törenine ait en dikkate şayan ve meraklı fotoğraflar bu albümü süslemektedir.

●●

Bu merasimi yakından görebilmek için dünyanın her bucağından milyonlarca insan akın akın Londraya gitmiş ve bu uğurda milyonlarca lira sarfedilmiştir.

●●

1937 yılının en mühim hâdisesini teşkil eden bu merasimin bütün tafsilâtı, bugün çıkan bu nefis albümde hulâsa edilmiş bulunuyor.

●●

Bu albüm, ayni zamanda gelecek yıllar için tarihî bir vesika olarak saklanacak kadar yüksek bir değeri haiz bulunmaktadır.

●●

Bu güzel albümü okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

●●

Fiatı yalnız 25 kuruştur. Bugün çıktı. Bütün Yedigün ve Karikatür bayilerinden arayınız.

Bugünkü İngiltere

Bugünkü Avrupa devletleri serisinin ikinci kitabı çıktı. Bütün bayilerden isteyiniz. Bu nefis seri mahdut miktarda tabedilmekte olduğuna göre çabuk tükenecektir. Tedarik etmek için en son dakikayı beklemeyiniz.

Karikatür

— Salamon, sakin beni batirma..
— Korkma Rebeka, ben bütün ömrümde elimdeki sermayeyi batirmiş adam deyilim!